

Στο Φυλάκιο της Ερημιάς

Μια Ιστορία από το
Θρυμματισμένο Σύμπαν

ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

© Κώστας Βουλαζέρης

<http://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris>

Για τα πνευματικά δικαιώματα αυτού του κειμένου ισχύουν οι όροι του [Creative Commons](http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/) – <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/>

- Επιτρέπεται να το διανέμετε ελεύθερα, στην παρούσα του μορφή και μόνο.
- Δεν επιτρέπεται να το τροποποιήσετε ή να το αλλοιώσετε με οιονδήποτε τρόπο.
- Δεν επιτρέπεται να το χρησιμοποιήσετε για διαφημιστικούς ή εμπορικούς λόγους.

Στο Φυλάκιο της Ερημιάς

Στο μικρό φυλάκιο, είδαν ένα φως μέσα στη νύχτα, και υπέθεσαν ότι θα ήταν κάτι αποστάτες που είχαν παρουσιαστεί τελευταία σε τούτες τις περιοχές· έτσι έστειλαν το μοναδικό όχημα του φυλακίου να τους κυνηγήσει. Το φως είχε φανεί από τα νότια, από τις ερήμους, αλλά δεν υπήρχε πρόβλημα: το όχημα ήταν φτιαγμένο για να μπορεί να αντιμετωπίζει τέτοια, άγρια περιβάλλοντα. Διέθετε τέσσερις ψηλούς τροχούς που δεν κολλούσαν εύκολα στην άμμο και είχε καλές αναρτήσεις και μεγάλη ευκαμψία. Στην οροφή του ήταν ένα περιστρεφόμενο πολυβόλο με μακριά κάννη: πολύ καλό όπλο· θανατηφόρο για ανθρώπους, καταστροφικό για οποιαδήποτε θωράκιση οχήματος.

Στο φυλάκιο, δυστυχώς, δεν βρίσκονταν πολλοί πολεμιστές της Παντοκράτειρας, καθώς ετούτη υποτίθεται πως ήταν μια κατά κύριο λόγο απομονωμένη, έρημη περιοχή. Έτσι, δύο μόνο μπήκαν στο όχημα: ο Υπολοχαγός Ζακ Καπέρμω, ως οδηγός, και η Λοχίας Σειρήνα Αφικάνα, ως πυροβολήτρια. Βλέποντας το φως προς τα νότια, το ακολούθησαν, υποθέτοντας πως πρέπει να προερχόταν ή από κάποιο όχημα, ή από κάποιο (προσγειωμένο) αεροσκάφος, ή από μια πολύ ισχυρή ενεργειακή λάμπα. Πάντως, δεν πρέπει να ανήκε σε νομάδες της ερήμου της Σεργήλης, γιατί αυτοί συνήθως άναβαν φωτιές· δεν χρησιμοποιούσαν ενεργειακές λάμπες. Ο Αλλάνδρης, που ήταν στο φυλάκιο από τότε που το χτίσανε, είπε στον Ζακ και στη Σειρήνα, προτού φύγουν, ότι ποτέ δεν είχε δει από απόσταση τους νομάδες να έχουν τέτοια δυνατά φώτα. *Σίγουρα* κάποιοι άλλοι ήταν.

Και τώρα, ο Υπολοχαγός Καπέρμω οδηγούσε το όχημά του προς τα εκεί, γρήγορα αλλά και προσεχτικά, γιατί δεν ήθελε να

βρεθούν ακάλυπτοι σε περίπτωση κινδύνου. Σύντομα, μπήκαν στις ερήμους της Σεργήλης, και το φως ήταν ακόμα δυνατό αντίκρυ τους. Ο Ζακ Καπέρμω συνέχισε να το ακολουθεί επάνω στις ατελείωτες αμμώδεις εκτάσεις που ασήμιζαν από την ακτινοβολία του Σεργήλιου φεγγαριού. Ακόμα κι όταν του δόθηκε η εντύπωση ότι το φως μετακινιόταν, εκείνος δεν εγκατέλειψε το κυνήγι του.

«Τι νομίζεις ότι είναι;» τον ρώτησε η Σειρήνα.

«Δεν ξέρω. Τίποτα δε φαίνεται εκτός από το φως.»

Η Σειρήνα αναστέναξε. «Θέλω να πυροβολήσω κάτι! Ποιο το νόημα να κάθεται στη θέση του πυροβολητή όταν δεν υπάρχει τίποτα να πυροβολήσεις;»

Ο Ζακ γέλασε, νευρικά.

«Σοβαρολογώ,» είπε η Σειρήνα. «Και το πρόβλημα δεν είναι τωρινό, ξέρεις. Τόσο καιρό που είμαι σ' αυτό το φυλάκιο, τίποτα δεν γίνεται. Εσύ ήρθες πρόσφατα και δεν έχεις ακόμα προλάβει να βαρεθείς.»

«Ορισμένοι θα έλεγαν, Λοχία, ότι είναι πλεονέκτημα τίποτα να μη συμβαίνει και να παίρνεις τα λεφτά σου ήρεμα, έστω κι αν είσαι μες στη μέση της ερημιάς.»

Η Σειρήνα μειδίασε αχνά. Ο Ζακ ήταν πάντα τόσο τυπικός με όλους. Μάλλον έπαιρνε το βαθμό του υπολοχαγού πολύ σοβαρά – ήταν ο πιο υψηλόβαθμος αξιωματικός στο φυλάκιο. Πώς θα τον κατάφερνε να γλιστρήσει τα χέρια του κάτω από τη στολή της; Ήταν πολύ συμπαθητικός, και ο μόνος τύπος στο φυλάκιο που της άρεσε. Οι άλλοι ήταν κάτι αποτυχημένοι, ανεπιθύμητοι, ή ανίκανοι, που τους είχαν στείλει εδώ γιατί δεν είχαν πού αλλού να τους πάνε. Εκτός από την περίπτωση του πρώην Ανθυπολοχαγού Έκτορα: αυτόν τον είχαν στείλει στο Φυλάκιο της Ερημιάς (όπως το έλεγαν μεταξύ τους) επειδή είχε κάνει κάποιο έγκλημα – το οποίο κανείς δεν μπορούσε να ρωτήσει για να μάθει τι ήταν, καθώς θεωρείτο απόρρητο – και ο ίδιος ποτέ δεν μιλούσε γι' αυτό. Ήταν περίεργος, και σε κοιτούσε έτσι που νόμιζες ότι θα σε σκοτώσει...

Ο Ζακ ακολούθησε το φως μέσα στη νύχτα για ώρες, καθώς εκείνο συνέχιζε να μετακινείται με ακανόνιστο τρόπο. «Τελικά, πρέπει νάναι όχημα,» είπε. «Δε μπορεί νάναι τίποτ'άλλο, μα τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος.»

Η Σειρήνα δεν μίλησε. Χασμουρήθηκε, και το χέρι της έπαιξε βαριεστημένα με την κλειδωμένη σκανδάλη του πυροβόλου του οχήματος.

Όταν η αυγή ήρθε, το φως εξαφανίστηκε, σαν η ισχυρή ακτινοβολία του Σεργήλιου ήλιου να κάλυψε την πολύ πιο ασθενική του τεχνητού φωτισμού.

Ο Ζακ, όμως, που παρακολουθούσε το παράξενο φως, ήταν βέβαιος ότι αυτό είχε *σβήσει*: δεν είχε καλυφτεί από τον ήλιο, που, ξεπροβάλλοντας από την ανατολή, έκανε τους αμμόλοφους της ερήμου να χρυσίζουν.

Τίποτα δεν φαινόταν τώρα στον ορίζοντα – ούτε το παραμικρό ορόσημο – και το όχημά τους, απρόσμενα, σταμάτησε.

«Τι;» ρώτησε η Σειρήνα, συνοφρυωμένη.

«...Δεν ξέρω,» κόμπιασε ο Ζακ, και πάτησε το πλήκτρο της ενεργοποίησης των συστημάτων του οχήματος τα οποία είχαν ξαφνικά σβήσει.

Τίποτα δεν έγινε. Τα συστήματα δεν ενεργοποιήθηκαν ξανά.

«Η ενεργειακή φιάλη,» είπε ο Ζακ. «Δεν πρέπει να ήταν καλή... Πρέπει να...»

Η Σειρήνα σηκώθηκε από τη θέση του πυροβολητή. «Έχουμε κι άλλες,» είπε. Άνοιξε τον αποθηκευτικό χώρο του οχήματος, πήρε μια ενεργειακή φιάλη, και πήγε στη θυρίδα όπου ήταν τοποθετημένη η προηγούμενη. Την έβγαλε με προσοχή και έβαλε την καινούργια. «Έτοιμο, Υπολοχαγέ,» είπε.

Ο Ζακ προσπάθησε πάλι να ενεργοποιήσει τα συστήματα του οχήματος, αλλά τίποτα δεν έγινε. «Κάτι χάλασε... Δεν καταλαβαίνω τι. Και δεν ξέρω αν μπορώ να το φτιάξω.» Έστρεψε το κεφάλι για να κοιτάξει τη Σειρήνα.

«Ούτε... ούτε κι εγώ,» έκανε εκείνη. «Δεν είμαι μηχανικός.»

«Και είμαστε μες στη μέση της ερήμου...» Ο Ζακ ατένιζε τώρα έξω απ'το μπροστινό παράθυρο. «Δεν έχω ιδέα πού βρισκόμαστε.» Κοίταξε πάλι τη Σειρήνα.

Η λοχίας ξεροκατάπιε. «Ούτε κι εγώ.»

«Γαμώ τα Γένια του Κρόνου!» Ο Ζακ κοπάνησε τη γροθιά του πάνω στην κονσόλα του οχήματος. Πάτησε πάλι το πλήκτρο ενεργοποίησης. Ξανά και ξανά και ξανά. Τα συστήματα του οχήματος δεν άναψαν. «Πρέπει να το φτιάξουμε! Κάποια βλάβη έχει. Και δεν ξέρουμε ούτε πού σκατά είμαστε, ούτε έχουμε προμήθειες μαζί μας – και μπορεί νάναι κι επικίνδυνοι αποστάτες κοντά μας!»

Η Σειρήνα έγνεφε καταφατικά καθώς εκείνος μιλούσε, νιώθοντας πανικό να έχει αρχίσει να την καταλαμβάνει παρότι προσπαθούσε να τον διώξει απ'το μυαλό της. Τελικά, όταν τα πράγματα είχαν αρχίσει να έχουν κάποιο ενδιαφέρον, δεν της άρεσε. Δεν ήταν ακριβώς αυτό που έψαχνε! Λιγάκι δράση ήθελε μόνο. Να γίνει *κάτι*, για να σπάσει τη μονοτονία – όχι να ξεμείνει μες στη μέση της γαμημένης Σεργήλιας ερήμου!

Ο Ζακ έπιασε αμέσως δουλειά, ανοίγοντας την κονσόλα του οχήματος και ψάχνοντας μέσα στα καλώδια. Η Σειρήνα προσπάθησε να τον βοηθήσει, κοιτάζοντας κι εκείνη, ψαχουλεύοντας τα κυκλώματα και τα σύρματα.

«Τι ψάχνουμε;» τον ρώτησε.

Ο Ζακ έσμιξε τα χείλη. Δεν μίλησε. Φοβόταν. Δεν περίμενε ότι θα έμπλεκε έτσι. Καταλάβαινε τώρα ότι είχε φανεί απερίσκεπτος, φεύγοντας τόσο γρήγορα από το φυλάκιο. Τον είχαν στείλει εδώ, λίγο αφότου είχε γίνει υπολοχαγός, για ν'αποδείξει ότι μπορούσε να διοικήσει στρατιώτες σε απομονωμένες περιοχές – έτσι του είχε πει ο διοικητής του – κι εκείνος τώρα τα είχε σκατώσει τελείως!

«Τι ψάχνουμε;» τον ξαναρώτησε η Σειρήνα, νομίζοντας ότι δεν την είχε ακούσει.

«Δεν ξέρω,» παραδέχτηκε τελικά ο Ζακ. «Δεν ξέρω τίποτα απ'αυτά...» Υπήρχε απελπισία στη φωνή του. Ήταν αγχωμένος.

Η Σειρήνα άγγιξε το χέρι του. «Εντάξει,» είπε, «θα το βρούμε.» Προσπάθησε να χαμογελάσει λιγάκι.

Ο Ζακ πήρε μια βαθιά ανάσα. Ήταν όμορφη όταν χαμογελούσε, παρατήρησε – πράγμα το οποίο δεν την είχε δει να κάνει συχνά. Το κατάλευκο πρόσωπό της με τα γαλανά μάτια ήταν συνήθως μουτρωμένο· τα μικρά της χείλη έγερναν προς τα κάτω.

Ο Ζακ έσφιξε το χέρι της. «Ναι, θα το βρούμε,» είπε.

Η Σειρήνα αισθάνθηκε έναν ξαφνικό ενθουσιασμό να τη διατρέχει. *Ίσως τελικά να με γουστάρει κι εκείνος!* σκέφτηκε. Κι αμέσως μετά: *Ωραία στιγμή βρήκα να το διαπιστώσω...*

Συνέχισαν να ψάχνουν μέσα στα ανοιχτά κυκλώματα του οχήματος, με περισσότερο θάρρος τώρα, αναζητώντας κάτι που δεν ήξεραν τι ήταν αλλά ήλπιζαν ότι θα το αναγνώριζαν μόλις το έβλεπαν.

«Πρέπει να είναι κάτι προφανές,» είπε ο Ζακ, επανειλημμένα. «Κάτι προφανές.» Και η Σειρήνα κατένευσε, επίσης επανειλημμένα.

Κάτι προφανές. Αλλά και αόρατο συγχρόνως, όπως αποδείχτηκε μετά από δύο ολόκληρες ώρες άσκοπου σκαλίσματος.

«Δε, δε φαίνεται να υπάρχει κανένα πρόβλημα!» φώναξε η Σειρήνα, κλείνοντας θυμωμένα τον φακό που είχε ανάψει για να δει στα πιο σκοτεινά σημεία των συστημάτων του οχήματος.

«Πάμε έξω,» πρότεινε ο Ζακ. «Ίσως το πρόβλημα νάσαι έξω.»

«Έξω;»

«Από κάτω. Κάπου στους τροχούς.»

Η Σειρήνα κούνησε το κεφάλι. «Δε... Τότε, τότε γιατί να μην ανοίγουν καθόλου τα συστήματα; Αν το πρόβλημα ήταν στους τροχούς, απλά το όχημα δεν θα κουνιόταν. Τώρα δεν κάνει τίποτα! Ούτε μουσική δεν παίζει, το γαμημένο!»

«Πάμε έξω να δούμε· ποτέ δεν ξέρεις. Και πάρε και το τουφέκι σου μαζί.»

Βγήκαν από το όχημα και κοίταξαν ολόγυρα, την έρημο. Τίποτα δεν φαινόταν εκτός από άμμο κι άλλη άμμο. Αμμόλοφοι και

αμμώδεις εκτάσεις, παντού. Κανένας πιθανός εχθρός, κανένα ορόσημο. Και η ζέστη, αφόρητη. Ο ήλιος της Σεργήλης ήταν καυτός πάνω από τις ερήμους, χτυπώντας τα κεφάλια των δύο στρατιωτικών της Παντοκράτειρας σαν πυρωμένο σφυρί.

«Θα λιποθυμήσω,» είπε η Σειρήνα, χωρίς απόλυτα να αστειεύεται. Η τρομερή ζέστη και η ομοιομορφία του τοπίου, συγχρόνως, την έκαναν να ζαλίζεται. «Ή θα ξεράσω.»

«Δε θα μείνουμε για πολύ έξω,» είπε ο Ζακ, και γλίστρησε εύκολα κάτω από το ψηλό όχημα. Η Σειρήνα, μη θέλοντας να μείνει μες στον ήλιο, τον ακολούθησε. Ήταν καλύτερα εδώ κάτω: είχε σκιά.

Με τη βοήθεια εργαλείων, άνοιξαν μερικά κομμάτια στο κάτω μέρος του οχήματος και κοίταξαν μέσα.

Τα πάντα φαινόταν να είναι στη θέση τους. Αρχικά.

Μετά-

«Για δεξ εδώ!» είπε η Σειρήνα.

«Ναι, το βλέπω.»

Οι μηχανικές μονάδες κάτω από το ενεργειακό κέντρο του οχήματος - κάτω από το σημείο όπου έμπαινε η ενεργειακή φιάλη - έμοιαζαν κατεστραμμένες. Καμένες. Αλλοιωμένες με κάποιον τρόπο.

«Τι... τι μπορεί να τόκανε αυτό;» ρώτησε η Σειρήνα. «Ήταν τόσο παλιά τα μηχανήματα σ'ετούτο το όχημα;»

«Δε νομίζω. Κάποιος μάς χτύπησε.»

«Τι;» Η Σειρήνα στράφηκε να κοιτάξει το πρόσωπό του, μες στη σκιά του ψηλού οχήματος.

«Ενέδρα. Μας παρέσυραν εδώ και κάποιος που ήταν κρυμμένος μάς έριξε με θερμικό όπλο.»

«Τι πράγμα;»

«Θερμαίνει υπερβολικά τον στόχο. Χρησιμοποιείται για δουλειές σαν αυτή.» Ο Ζακ έδειξε τις καμένες μηχανικές μονάδες. «Δε μπορεί να κάνει ζημιά σε μεγάλες κατασκευές, αλλά βλέπεις τι μας έκανε εδώ.»

«Θες να πεις ότι οι αποστάτες... μας ξεγέλασαν;»

«Εσύ τι λες, Λοχία;» Ο Ζακ βγήκε κάτω από το όχημα.

Η Σειρήνα τον ακολούθησε, στάθηκε εμπρός του. Ήταν κι οι δυο τους γεμάτοι από την άμμο της ερήμου. Το λευκό-ροζ δέρμα του Ζακ χρύσιζε στα μάγουλα και στον λαιμό· το ίδιο και τα καστανά, σγουρά μαλλιά του. Επάνω στο κατάλευκο σαν μάρμαρο δέρμα της Σειρήνας, η άμμος έμοιαζε περισσότερο με βρόμα παρά με χρυσόσκονη, όπως επίσης και στα ξανθά μαλλιά της, που ο κότσος τους είχε λυθεί πλέον και ήταν μισοπιασμένα πίσω της, πέφτοντας πάνω στον έναν ώμο.

«Μα, αν ήταν αποστάτες, γιατί δε μας έχουν ακόμα επιτεθεί;» ρώτησε η Σειρήνα.

«Δεν ήταν αυτός ο σκοπός τους.»

Η Σειρήνα συνοφρυώθηκε. «Το φυλάκιο!»

Ο Ζακ ένευσε. «Έτσι νομίζω κι εγώ. Μας απομάκρυναν απ'το φυλάκιο για να επιτεθούν εκεί, να το καταλάβουν.»

«Τι θα κάνουμε;»

«Σειρήνα, δεν ξέρω καν πώς θα επιζήσουμε ύστερα απ'αυτό,» είπε απογοητευμένα ο Ζακ. «Δες γύρω σου» – έκανε μια ημικυκλική χειρονομία – «πού είμαστε. Νομίζεις ότι μπορούμε να φύγουμε περπατώντας;»

Δεν είχαν ούτε προμήθειες ούτε κάτι για να προστατευτούν από τη θερμότητα. Ούτε καν νερό δεν είχαν μαζί τους, παρά μόνο όσο υπήρχε στα παγούρια τους. Και είχαν ήδη πει κάμποσο από αυτό, ενώ έψαχναν να βρουν τη βλάβη.

«Και...» ψέλλισε η Σειρήνα. «Και τώρα...;»

Ο Ζακ κούνησε το κεφάλι, αποκαρδιωμένος, και ανέβηκε στο όχημα.

Η Σειρήνα τον ακολούθησαν, βλεφαρίζοντας για να διώξει τα δάκρυα που αισθανόταν να έρχονται στα μάτια της.

Έκλεισαν την πόρτα του οχήματος και κάθισαν κάτω, κουρασμένοι σωματικά και ψυχικά. Αμίλητοι.

Θα πέθαιναν κατά πάσα πιθανότητα· κι οι δυο τους το καταλάβαιναν.

Εκτός αν κανένα θαύμα γινόταν και οι άλλοι Παντοκρατορικοί έρχονταν να τους βρουν.

Ή αν οι αποστάτες έρχονταν για να τους πάρουν αιχμαλώτους. Αλλά κανένας τους δεν ήξερε αν αυτό θα ήταν καλύτερο απ'τον θάνατο...

*

«Γιατί σ'έστειλαν εδώ;» ρώτησε η Σειρήνα. «Τι τους έκανες;»

«Τίποτα. Τι θάπρεπε να τους έχω κάνει;»

Η Σειρήνα γέλασε πικρά. «Δεν κατάλαβες ότι εδώ στέλνουν όσους δεν τους θέλουν νάβουν αλλού;»

«Εσύ τι τους έκανες, Λοχία;»

«Μη με λες 'Λοχία' σε λίγες ώρες θα πεθάνουμε. Να με λες Σειρήνα.» Καθώς ήταν καθισμένοι πλάι-πλάι, ακούμπησε το κεφάλι της στον ώμο του.

Ο Ζακ, διστακτικά, έβαλε το χέρι του γύρω απ'τη μέση της. Εκείνη αναστέναξε.

«Τι τους έκανες, λοιπόν, εσύ, Σειρήνα;»

«Ήμουν στη Μέλβερηθ. Κυνηγούσαμε έναν τύπο που τον λένε Βασνάρο. Τον έχεις ακούσει; Ο Τρελός Λύκος; Ο Γιος της Λόρκης; Ένας πυροβολημένος τύπος που περιφέρεται στους δρόμους της Μέλβερηθ και σκοτώνει και ληστεύει κόσμο. Ούτε καν αν είναι με την Επανάσταση δεν ξέρει κανείς.»

«Νομίζω πως τον έχει πάρει τ'αφτί μου.»

Η Σειρήνα έγλειψε τα ξερά χείλη της. Άνοιξε το παγούρι της και ήπιε μια μικρή γουλιά νερό απ'το λιγοστό που της είχε απομείνει. «Ήμουν κοντά του. Στο ίδιο δωμάτιο, σα να λέμε. Μέσα σ'ένα παλιό ερείπιο, που κάποτε ήταν πορνείο αλλά τώρα ούτε οι γάτες δεν ζευγάρωναν εκεί. Τον σημάδευα. Τον Βασνάρο, τον Τρελό Λύκο, τον Γιο της Λόρκης. Ναι, τον είχα αντίκρυ μου, είχα το πιστόλι μου σηκωμένο, και τον σημάδευα. Κι εκείνος κρατούσε μόνο ένα σπαθί' πρέπει να του είχαν τελειώσει οι σφαίρες γιατί πριν συνέχεια μάς έριχνε ο καταραμένος. Γύρισε και με κοίταξε καθώς ήμασταν σ'ένα σημείο που θα μπορούσες να το πεις αδιέξοδο, και φώναξε: 'Θα πάρεις πολλά, νομίζεις,

τώρα που θα με καθαρίσεις, Παντοκρατορική σκρόφα;’ Και η φωνή του ήταν, κάπως... απότομη, *περίεργη*... κι έτσι όπως ο τύπος είχε γυρίσει – ξαφνικά’ τελείως παράλογα αφού τον κυνηγούσα – μ’αιφνιδίασε και δεν έριξα αμέσως. Αλλά δεν ήταν μόνο αυτό’ καθώς η φωνή του ήχησε εκεί μέσα – ήχησε παράξενα μες στο ερείπιο – κάποιος πουλί τρόμαξε και πετάχτηκε και φτερούγισε μπροστά μου. Τότε, τρομαγμένη κι εγώ, πυροβόλησα, και δεν πέτυχα φυσικά τον Βασνάρο. Και το καταραμένο πουλί μου χίμησε σα νάμouνα ο εχθρός του, και κούνησα το χέρι μου για να το διώξω, κι ως τότε ο Γιος της Λόρκης την είχε κοπανήσει.

»Όταν το είπα αυτό το περιστατικό στους ανώτερους μου, μου έκαναν επίπληξη, εξοργισμένοι. Τον θέλουν πολύ τον Βασνάρο στη Μέλβερηθ, ξέρεις...»

«Και γι’ αυτό σ’ έστειλαν εδώ κάτω;»

«Έτσι νομίζω.» Ήπιε κι άλλο από το λιγοστό νερό της.

«Γιατί, αλήθεια, τον λένε Γιο της Λόρκης; Τι σχέση έχει μ’ αυτή τη θεά;»

«Δεν ξέρω. Καμία ίσως. Σα βρισιά το λένε, νομίζω. Είναι τρελός ο τύπος, δεν πάει καλά.»

Ο Ζακ έμεινε σιωπηλός.

Η Σειρήνα πήρε το κεφάλι της από τον ώμο του, υψώνοντας το βλέμμα της για να τον κοιτάξει.

Ο Ζακ στράφηκε στο μέρος της. Τα πρόσωπά τους απείχαν μερικά εκατοστά. Η Σειρήνα κόλλησε τα χείλη της πάνω στα χείλη του. Ο Ζακ την έσφιξε κοντά του. Το φιλή κράτησε για κάμποσο.

«Γιατί δεν το έλεγες τόσο καιρό;» ρώτησε η Σειρήνα.

«Ποιο;»

«Είσαι ο μόνος στο φυλάκιο που μου αρέσει. Νόμιζα ότι δεν σου άρεσα.»

Ο Ζακ ξαφνιάστηκε. «Δεν... το είχα φανταστεί...»

«Λίγο αργά τώρα, ε;» είπε η Σειρήνα, χωρίς να χαμογελά.

«Δεν είναι αργά.» Άγγιξε το σαγόνι της, έφερε ξανά τα χείλη της πάνω στα δικά του. Δεν είχε σημασία που και των δυο τα χείλη ήταν σκασμένα. Καμία σημασία απολύτως.

Θα πέθαιναν έτσι κι αλλιώς, εκτός αν κάποιος θαύμα γινόταν – και ούτε ο Υπολοχαγός Καπέρμω ούτε η Λοχίας Αφικάνα πίστευαν στα θαύματα.

Οι μαύρες μπότες τους και οι λευκές στρατιωτικές στολές τους έφυγαν γρήγορα από πάνω τους, και ο Ζακ έβγαλε τα εσώρουχα της Σειρήνας με τα δόντια του, δαγκώνοντάς τα και τραβώντας τα, σκίζοντας τις ραφές. Κυλίστηκαν γυμνοί στο πάτωμα του οχήματος, και η Σειρήνα βρέθηκε τελικά επάνω του, ανεβοκατεβαίνοντας ρυθμικά, κάνοντας τα στήθη της να πάλλονται μέσα στις χούφτες του Ζακ, προτού η φωνή της, λαρυγγώδης και δυνατή, αντηχήσει. Μετά από λίγο, ο Ζακ τελείωσε μέσα της, και η Σειρήνα ξάπλωσε πλάι του, λαχανιασμένη και κολλώντας από τον ιδρώτα.

Κι οι δυο τους βρίσκονταν στα πρόθυρα της λιποθυμίας, εξαιτίας της αφόρητης ζέστης της ερήμου, και το ήξεραν ότι αυτό ήταν κάτι που πραγματικά δεν θα έπρεπε να είχαν κάνει σε μια κατάσταση σαν ετούτη, που όφειλαν να διατηρούν τα υγρά τους, όχι να τα ξοδεύουν.

Ωστόσο, δεν είχαν μετανιώσει στο ελάχιστο. Δε σκέφτονταν ότι μπορεί να γλίτωναν τον θάνατο. Μέσα στο μυαλό τους, ήταν βέβαιοι ότι θα πέθαιναν εδώ πέρα.

Η Σειρήνα ήπια το τελευταίο από το νερό της, και ρώτησε τον Ζακ: «Γιατί, τελικά, σε στείλαν εδώ;»

«Για εκπαίδευση, νομίζω. Για να διοικήσω στρατιώτες σ'ένα απομονωμένο φυλάκιο.»

«Δε μιλάς σοβαρά...»

«Σοβαρά μιλάω.» Άνοιξε το παγούρι του και ήπια κι εκείνος το τελευταίο νερό του. «Δε μπορώ να σκεφτώ κανέναν άλλο λόγο. Μόλις έγινα υπολοχαγός μ'έστειλαν εδώ.»

«Πού ήσουν πριν;»

«Στη Ρελκάμνια.»

«Μόνο εκεί είχες υπηρετήσει; Μόνο μες στο κέντρο της Συμπαντικής Παντοκρατορίας;»

«Ναι.»

«Κάποιος ήθελε να σε ξεφορτωθεί, ίσως.»

«Δεν ξέρω... Γιατί να το θέλει αυτό;»

Η Σειρήνα γέλασε ακούσια. «Ορισμένες φορές νομίζω ότι είσαι τελείως αγαθός!» Και έβηξε, γιατί ο λαιμός της ήταν ξερός.

«Δεν είχα εχθρούς,» είπε τελικά ο Ζακ.

*

Καθώς οι ώρες περνούσαν, η αφυδάτωση τούς ενοχλούσε ολοένα και περισσότερο. Ως το απόγευμα δεν αισθάνονταν καθόλου καλά, παρότι εξακολουθούσαν να είναι ξαπλωμένοι στο πάτωμα του οχήματος χωρίς να κάνουν τίποτα, χωρίς να έχουν καν μπει στον κόπο να ξαναφορέσουν τα ρούχα τους.

«Θα πεθάνουμε...» μουρμούρισε η Σειρήνα.

«...Μπορεί να μας βρουν,» έκρωξε αδύναμα ο Ζακ. «Αλλά δεν το πιστεύω...»

Η Σειρήνα νόμιζε πως, αν της είχε μείνει καθόλου νερό μέσα της, τώρα θα έκλαιγε. Θα έκλαιγε συνέχεια. «Δε μπορούσαν, τουλάχιστον, οι αποστάτες να μας πάρουν από δω;... Τι καθίκια!... Ποτέ κανένας δε θα καταφέρει να εξαφανίσει αυτούς τους εγκληματίες, Ζακ... Παλιάνθρωποι!...»

«Θα τα καταφέρουν.»

«Τα πράγματα πάνε απ'το κακό στο χειρότερο, λένε, παντού στο Γνωστό Σύμπαν.»

«Σς: καλύτερα να μη μιλάς. Φύλαγε τις δυνάμεις σου.»

Η Σειρήνα γέλασε ξερά. «Τι να τις κάνω; Θα πεθάνουμε!»

«Μπορεί και να μην πεθάνουμε... Μπορεί οι επαναστάτες να μην είναι τελικά τόσο κακοί, μπορεί να έρθουν...»

«Ναι, και θα μας κάνουν χειρότερα... Βασανιστήρια, ίσως.»

Ο Ζακ δεν μίλησε.

Μετά από κάποιες ώρες ακόμα, λιποθύμησαν κι οι δυο τους.

Νύχτωσε. Ο ήλιος κρύφτηκε στη δύση, το φεγγάρι ξεπρόβαλε στον ουρανό.

Από την έρημο, ήρθαν κάποιοι άνθρωποι επάνω σε καμήλες. Καμια εικοσαριά. Κουβαλώντας όπλα που πρόσφατα τους είχε δώσει η Επανάσταση.

Σταμάτησαν κοντά στο Παντοκρατορικό όχημα που είχαν οι ίδιοι σαμποτάρει. Όταν αυτό ακολουθούσε το τεχνητό φως, ένας από τους νομάδες ήταν κρυμμένος μες στην άμμο: και, καθώς το όχημα περνούσε από πάνω του, εκείνος το χτύπησε. Τα αποτελέσματα του θερμικού του όπλου δεν φάνηκαν αμέσως, αλλά σύντομα το όχημα σταμάτησε να κινείται.

Το σχέδιο της γυναίκας που λεγόταν Σερφάντια, και που τους είχε φέρει τα όπλα μαζί με κάτι άλλους επαναστάτες, είχε πιάσει. Εξάλλου, αυτή η γυναίκα ήταν Μαύρη Δράκαινα· ήξερε από τέτοια. Οι νομάδες, όμως, είχαν αρχικά τις αμφιβολίες τους, γιατί όλα τούτα τους φαίνονταν και λιγάκι παράξενα.

Τώρα πλέον, δεν είχαν αμφιβολίες.

Και το Παντοκρατορικό όχημα ήταν δικό τους!

Κατέβηκαν από τις καμήλες τους, και ο αρχηγός τους, ο Νεσράχ, πρόσταξε να είναι προσεχτικοί.

Μετά, άνοιξαν την πόρτα του οχήματος. Και ξαφνιάστηκαν απ'αυτό που είδαν.

«Νεσράχ, νομίζεις ότι τούτοι δω γδύθηκαν από τη ζέστη;»

«Χαρούμενοι, λοιπόν, οι άνθρωποι της Παντοκράτειρας, άμα θεωρούν μια δολιοφθορά ευκαιρία για να γλεντήσουν!»

«Ησυχία!» τους είπε ο Νεσράχ, μπαίνοντας στο όχημα και κοιτάζοντας τη γυναίκα και τον άντρα που ήταν ξαπλωμένοι στο πάτωμα, γυμνοί σαν τη μέρα που τους πρωτόδε το μάτι του Μεχρέτ. «Μισοπεθαμένοι είναι, από την αφυδάτωση,» παρατήρησε.

«Τι θα τους κάνουμε;»

«Θα τους πάρουμε και θα τους βάλουμε μαζί με τους άλλους αιχμαλώτους από το Παντοκρατορικό φυλάκιο.»

«Δύο μείνανε απ'τους πολεμιστές του φυλακίου, Νεσράχ – κι ακόμα κι αυτούς δεν ξέρουμε τι να τους κάνουμε.»

«Κι άλλοι δύο ετούτοι, τέσσερις. Δεν αφήνουμε ανθρώπους να πεθάνουν στην έρημο: νομάδες είμαστε, όχι δολοφόνοι! Επιπλέον, ίσως να τους θέλει η Σερφάντια. Θάρθει να μας επισκεφτεί σύντομα, να δει πώς τα πήγαμε, και θα της δώσουμε και τους αιχμαλώτους. Μπορεί να τους πάει στον Πρόμαχο της Θακέρκοβ· μπορεί οι επαναστάτες να τους θέλουν για πληροφορίες.»

«Η Θακέρκοβ είναι μακριά από δω, Νεσράχ...»

*

Η Σειρήνα βλεφάρισε, ξυπνώντας.

Είδε ένα ταβάνι από πάνω της. Δεν ήταν η οροφή του στρατιωτικού οχήματος. Ήταν...

Η Σειρήνα ανασηκώθηκε. Βρισκόταν ξαπλωμένη σ'ένα κρεβάτι, σκεπασμένη με μια κουβέρτα. Γυμνή από κάτω, μπορούσε να αισθανθεί.

Και το δωμάτιο γύρω της ήταν... το δικό της δωμάτιο! Στο Παντοκρατορικό φυλάκιο.

Δεν αισθανόταν πια αφυδατωμένη, απλώς λιγάκι κουρασμένη.

Όνειρο ήταν;

«Μη λες ανοησίες,» μουρμούρισε, μαλώνοντας τον εαυτό της.

Παραδίπλα, επάνω σε μια καρέκλα, ρούχα ήταν αφημένα. Δικά της ρούχα: μια απλή ενδυμασία, όχι η στρατιωτική της στολή.

Γιατί, όμως, δεν αισθάνομαι πια αφυδατωμένη; Πρέπει να της είχαν δώσει κάποιο φάρμακο, συμπέρανε. Κάποια ένεση, ίσως.

Παραμερίζοντας την κουβέρτα, σηκώθηκε από το κρεβάτι και, γρήγορα, σα να την κυνηγούσαν, ντύθηκε. Αλλά, φυσικά, αποκλείεται να την κυνηγούσαν. Όχι πλέον, τουλάχιστον. *Είμαι αιχμάλωτη, κατά πάσα πιθανότητα. Το ερώτημα είναι γιατί μέχουν σε τόσο... ευχάριστο περιβάλλον.* Θα μπορούσε να ήταν κλειδαμπαρωμένη και σε κάποιο κελί, με τα χέρια της δεμένα πίσω απ'την πλάτη και το στόμα της φιμωμένο. *Θέλουν κάτι από μένα;* Δεν μπορούσε να φανταστεί τι.

Πλησίασε την πόρτα, έκανε να την ανοίξει.

Κλειδωμένη.

Αναμενόμενα.

Πλησίασε το παράθυρο, και παρατήρησε ότι τα κλειστά παντζούρια του ήταν λουκετωμένα.

Επίσης, δεν της διέφυγε το γεγονός πως, παρότι οι δεσμοφύλακές της της είχαν δώσει ρούχα, δεν της είχαν δώσει και υποδήματα. Ούτε καν κάλτσες. Και τούτες ήταν περιοχές όπου πραγματικά δεν μπορούσε κανείς να βαδίζει ξυπόλυτος, ακόμα κι αν ήθελε να δραπετεύσει. Εκτός αν τα πόδια του είχαν από κάτω πετσί.

Η Σειρήνα ξάπλωσε στο κρεβάτι και περίμενε.

Ήταν κι ο Ζακ ζωντανός, άραγε; Ή είχαν κρατήσει μόνο εκείνη; *Γιατί μόνο εμένα;*

Μετά από κάποια ώρα, η πόρτα άνοιξε και μια γυναίκα παρουσιάστηκε. Μικρόσωμη, με χρυσό δέρμα και κοντά κόκκινα μαλλιά. Ντυμένη με δερμάτινο παντελόνι, ψηλές μπότες, πουκάμισο. Από τη ζώνη της κρέμονταν ένα πιστόλι κι ένα ξιφίδιο.

«Είσαι ξύπνια, βλέπω,» είπε. «Η Σειρήνα Αφρικάνα, σωστά; Λοχίας του Παντοκρατορικού Στρατού. Γεννημένη στη Μέλβερηθ, εδώ στη Σεργήλη.»

Η Σειρήνα σηκώθηκε όρθια, αργά. Κατένευσε.

«Με αναγνωρίζεις;» τη ρώτησε η χρυσόδερμη γυναίκα.

Η Σειρήνα συνοφρυώθηκε. «Θα έπρεπε;»

«Μη νομίζεις ότι σε ξέρω προσωπικά; απλά είδα το αρχείο του φυλακίου. Το όνομά μου είναι Σερφάντια Νάρτλωφ.»

Η Σειρήνα δεν μίλησε.

«Δε μ'έχεις ακούσει, λοιπόν...»

«Μια στιγμή. Σερφάντια Νάρτλωφ, είπες; Είσαι... Είσαι από τη Μέλβερηθ. Είσαι από τις...»

Η Σερφάντια ένευσε. «Ναι, από τις Μαύρες Δράκαινες.»

Οι Μαύρες Δράκαινες ήταν ένα ειδικό στρατιωτικό τάγμα από άριστα εκπαιδευμένους δολοφόνους το οποίο είχε δημιουργήσει η Παντοκράτειρα τα τελευταία χρόνια. Μετά, όμως, οι Μαύρες Δράκαινες είχαν προδώσει την Παντοκράτειρα, και τώρα

υπηρετούσαν την Επανάσταση. Ήταν καταζητούμενες σ'όλες τις διαστάσεις του Γνωστού Σύμπαντος. Οι πράκτορες της Παντοκράτειρας τις έψαχναν παντού. Δυστυχώς γ'αυτούς, δεν είχαν και πολλές επιτυχίες.

«Τι θέλεις από μένα;» ρώτησε η Σειρήνα, νιώθοντας το στόμα της ξερό σαν να ξανάχε πάθει αφυδάτωση.

«Να έρθεις μαζί μου.» Η Σερφάντια τής έστρεψε την πλάτη και προχώρησε.

Η Σειρήνα την ακολούθησε.

Διασχίζοντας τους διαδρόμους του μικρού φυλακίου, είδε νομάδες της ερήμου σε κάποια σημεία.

Η Σερφάντια την οδήγησε σ'ένα δωμάτιο όπου στεκόταν ένας άντρας. Ψηλότερος από τη Μαύρη Δράκαινα, με κατάμαυρο δέρμα και πράσινα μαλλιά. Στο χέρι του βαστούσε ένα μπαστούνι γεμάτο, κατά το ένα τρίτο, με μικροσκοπικά κάτοπτρα, κρυστάλλους, και κυκλώματα.

«Ο κύριος είναι ο Σέλιρ'χοκ,» είπε η Σερφάντια, κλείνοντας την πόρτα. «Κάθισε, Σειρήνα.»

Σέλιρ'χοκ. Μάγος. Η κατάληξη του ονόματός του φανέρωνε ότι ήταν του τάγματος των Διαλογιστών. Απ'αυτούς που μπορούσαν να επηρεάσουν το μυαλό κάποιου. Η Σειρήνα αισθάνθηκε ένα ρίγος να τη διατρέχει.

Κάθισε, όμως, στην καρέκλα που της είχε δείξει η Σερφάντια, μπροστά σ'ένα τραπέζι.

Η μικρόσωμη Μαύρη Δράκαινα κάθισε αντίκρου της. Ο Σέλιρ'χοκ παρέμεινε όρθιος.

«Οι άλλοι είναι νεκροί,» είπε η Σερφάντια. «Ελπίζουμε εσύ να φανείς πιο έξυπνη απ'αυτούς.»

«...Τι θέλετε;» Η Σειρήνα άκουγε τη φωνή της αδύναμη. Πήρε μια βαθιά ανάσα.

«Καταλαβαίνεις γιατί επιτεθήκαμε πρώτα σ'αυτό το φυλάκιο κι όχι σε κάποιο άλλο κοντά στην έρημο;»

Η Σειρήνα κούνησε το κεφάλι αρνητικά.

«Είναι το πιο μικρό, το πιο ερημικό. Το πιο αμελητέο. Ο πιο εύκολος στόχος. Για τους νομάδες, όμως, είναι μια σημαντική νίκη. Και από εδώ, μπορούν να συνεχίσουν να κινούνται ανατολικά.»

«Οι νομάδες...; Είναι τώρα με την Επανάσταση;»

«Ανέκαθεν ήταν εχθροί της Παντοκράτειρας. Απλώς τώρα τους οπλίσαμε. Μπορείς να φανταστείς τι θέλουμε από εσένα;»

Η Σειρήνα κούνησε το κεφάλι ξανά.

«Θέλουμε να μας βοηθήσεις να καταλάβουμε ένα από τα άλλα φυλάκια.»

«...Τι; Πώς να...;»

«Θα μπεις ως λοχίας του Παντοκρατορικού Στρατού, με μια καλή δικαιολογία· και μετά, θα βοηθήσεις τους νομάδες να εισβάλουν.»

Η Σειρήνα ξεροκατάπιε. Αισθανόταν τα χέρια της να τρέμουν. Αν τους έλεγε όχι, θα τη σκότωναν, δεν υπήρχε αμφιβολία. «Εντάξει,» κατάφερε να πει.

Η Σερφάντια χαμογέλασε ψυχρά. «Σκέφτεσαι να μας πουλήσεις, έτσι δεν είναι;»

«Όχι, δεν-!»

«Αυτό θα ήταν το λογικό να κάνεις, πάντως.»

Η Σειρήνα αισθάνθηκε έναν ξαφνικό θυμό να την πιάνει. «Τότε γιατί μου ζητάς να σας υπηρετήσω;» έκανε, απότομα.

«Γιατί δεν έχεις άλλη επιλογή,» είπε η Σερφάντια, ακουμπώντας την πλάτη της στην καρέκλα και σταυρώνοντας τα χέρια της μπροστά της. «Ο Σέλιρ'χοκ έχει ήδη εμφυτέψει μια μικροσκοπική συσκευή μέσα στον αυχένα σου. Σαν το νύχι μου είναι.» Η Μαύρη Δράκαινα ύψωσε το μικρό δάχτυλο του δεξιού της χεριού. «Μικρότερη, ίσως. Μην ψάχνεις να βρεις ουλή,» είπε καθώς η Σειρήνα άγγιζε τον αυχένα της. «Ο Σέλιρ εμφύτεψε τη συσκευή με τη μαγεία του· τίποτα δεν έχει μείνει που να φαίνεται. Και όταν θέλει μπορεί να στείλει ένα σήμα σε μια συγκεκριμένη συχνότητα. Η συσκευή στον αυχένα σου θα πιάσει

το σήμα και το μυαλό σου θα βγει από τ'αφτιά σου. Κι από τη μύτη σου, ίσως.»

Η Σειρήνα έτρεμε τώρα. Δε μπορούσε να μιλήσει. Προσπάθησε να επιβάλει ψυχραιμία στον εαυτό της.

«Μην ανησυχείς,» της είπε η Σερφάντια. «Δεν πρόκειται να σου τινάξουμε το μυαλό στον αέρα αν δε μας πουλήσεις. Και θα το ξέρουμε αν μας πουλήσεις, επειδή επάνω σου θα κουβαλάς έναν τηλεοπτικό πομπό μεταμφιεσμένο σαν κουμπί της στολής σου, κι ένα μικρόφωνο, κι αυτό μεταμφιεσμένο σαν κουμπί.»

Η Σειρήνα πήρε μια βαθιά ανάσα. «Και μετά;»

Η Σερφάντια ύψωσε ένα φρύδι, ερωτηματικά.

«Θα το βγάλετε μετά;» Έτριψε τον αυχένα της.

«Θα δούμε. Αν αποδείξεις ότι είσαι καλή για να υπηρετήσεις την Επανάσταση. Θα είναι, βέβαια, πολύ αργά για να επιστρέψεις στην αγκαλιά της Παντοκράτειρας, ούτως ή άλλως.»

«Εντάξει,» ψιθύρισε η Σειρήνα. Πήρε ακόμα μια βαθιά ανάσα. Καθάρισε το λαιμό της. «Τους άλλους τούς σκοτώσατε;»

«Εκτός από έναν που συμφώνησε, όπως κι εσύ, να μας εξυπηρετήσει.»

«Ποιον;»

«Υπολοχαγός Ζακ Καπέρμω λέγεται.»

«Θα τον δω;»

«Ναι, σύντομα. Και μετά, όταν έχετε ξεκουραστεί κι έχουμε συζητήσει κάποια πράγματα, θα ξεκινήσετε την αποστολή σας.»

Η Σειρήνα ένευσε, νιώθοντας τώρα λίγο καλύτερα που της είχαν πει ότι ο Ζακ ήταν ζωντανός. Τουλάχιστον, δεν θα ήταν μόνη μέσα σ'αυτό τον εφιάλτη.

*

Η Σερφάντια συνόδεψε τη Σειρήνα ως το δωμάτιό της ξανά και μετά επέστρεψε εκεί όπου την περίμενε ο Σέλιρ'χοκ.

«Θα μπορούσες να το κάνεις αυτό και σ'αλήθεια;» τον ρώτησε.

«Ποιο;»

«Να εμφυτέψεις μέσα τους συσκευή που ανατινάζει το μυαλό τους όταν λάβει ένα συγκεκριμένο σήμα.»

«Φυσικά. Αλλά θα άφηνε ουλή, στην αρχή τουλάχιστον. Όμως δεν έχει σημασία αν αυτή η συσκευή υπάρχει ή όχι, Σερφάντια. Σημασία έχει ότι νομίζουν πως υπάρχει.»

«Με τρομάζεις ορισμένες φορές, μάγε. Μου θυμίζεις τις μεθόδους της Παντοκράτειρας.»

«Οι Παντοκρατορικοί χρησιμοποιούν μεθόδους που ήδη υπάρχουν· δεν τα εφηύραν όλα μόνοι τους.»

Η Σερφάντια κάθισε στην άκρη του τραπέζιου, σταυρώνοντας τα πόδια της στο γόνατο. «Η μέθοδός σου, πάντως, έπιασε εκατό τοις εκατό, νομίζω. Και στους δύο.»

«Δε μπορούσε να μην πιάσει, στην κατάσταση που βρίσκονταν. Κι επιπλέον, το γεγονός ότι φαίνεται να είναι εραστής μάς βολεύει. Ακόμα κι αν ο ένας απ'τους δύο σκεφτεί να κάνει κάποια ανοησία, ο άλλος θα τον σταματήσει.»

Η Σερφάντια ένευσε. «Τι θα γίνει μετά, όμως; Τι θα γίνει όταν μας ζητήσουν να αφαιρέσουμε τις συσκευές από μέσα τους;»

«Κατά πρώτον, θα έχουν ήδη κάνει τη δουλειά μας. Κατά δεύτερον, μπορούμε πάντα να σκηνοθετήσουμε μια μικρή εγχείρηση, αν χρειαστεί – με ολική αναισθητοποίηση, ασφαλώς.»

«Και τότε θα μπορούν να μας προδώσουν...»

«Το αμφιβάλλω. Όπως είπες κι η ίδια στη Σειρήνα, θα είναι πια πολύ μπλεγμένοι με την Επανάσταση· και, σίγουρα, ξέρουν ότι η Παντοκράτειρα δεν συγχωρεί τους προδότες. Αλλά εννοείται πως για κάποιο χρονικό διάστημα θα πρέπει να τους έχουμε υπό παρακολούθηση: μέχρι να είμαστε βέβαιοι ότι μπορούμε να τους εμπιστευτούμε.»

«Τα έχεις σκεφτεί όλα, μάγε!» είπε η Μαύρη Δράκαινα υψώνοντας τα χέρια. «Απορώ γιατί είμαι κι εγώ εδώ.»

«Εσύ είσαι εδώ, Σερφάντια, για να τρομοκρατείς τους ανθρώπους της Παντοκράτειρας,» αποκρίθηκε ο Σέλιρ'χοκ, και χαμογέλασε πλατιά.

Η Σερφάντια γέλασε και κατέβηκε από την άκρη του τραπεζιού. Έβγαλε έναν διπλωμένο χάρτη από έναν σάκο και τον ξεδίπλωσε επάνω στο τραπέζι. «Λοιπόν,» είπε. «Ωρα να πιάσουμε δουλειά.»